

**R.P. Leonardii Lessii E Societate Iesu Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censvris.
Prælectiones Theologicæ Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 4. Quænam est forma absoluendi ab excommunicatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](#)

Inferior
conscientie

Aduerte tamen; hoc intelligendum esse in foro externo: nam in foro conscientie interdum ob iustum causam absolvi potest is, qui a iudice est nominat excommunicatus: ut si infet libilem, & ille non possit adire iudicem; vel iudex nolit illum absoluere, cum tamen paratus sit praestare id quod potest. Vide Angelum Absolutio 3. n. 9. In quibusdam casibus is qui excommunicavit, non potest absoluere, quos vide apud Nauar. c. 27. n. 40.

Dico Secundum: Ab excommunicatione, que a iure, vel ab homine generaliter lata est, si speciatim non referueretur, potest absoluere cuiusvis Sacerdos, qui potest a peccatis mortiferis. Ratio est; quia hoc ipso, quo non referatur Pape, vel Episcopo, censetur sus dare commissionem omnibus Sacerdotibus peccatorum confessiones audiendis, sive sint Parochi, sive delegati Parochorum, sive Religiosi. Vide Couar. §. 12. nu. 4.

D V B I V M III.

*Quando inferior posset absoluere ab excom-
municatione reseruata Superiori?*

48
Potes in
articulo
mortis.
qui quis sa-
cerdos.

R Espondeo & Dico Primò: In articulo mortis quilibet Sacerdos potest absoluere ab omni excommunicatione, adhibita tamen debita cautione. Patet ex Concilio Tridentino. l. 14. c. 7. Dixi, *Adhibita cautio*: quia infirmus debet promittere, quod, si conualeseat, se presentabit illi, cui erat referuata, eiusque mandatis parebit; alioquin reincidet.

Petes: Si in articulo mortis adsit tantummodo Clericus non Sacerdos, vtrum possit moribundus ab excommunicatione absoluere?

Respondeo: Valde probabile est, Posse: quidquid dicat Sotus & Nauarrus. Ita tenet Gloria in Cap. A nobis, de Sententia excommunicationis. Panormitanus, & Felinus ibidem. Angelus Verbo Absolutio 3. §. 17. Silvester, Absolutio, 1. nu. 8. qui dicunt etiam Laicum posse. Quod tamen non videtur verum; quia non est capax iurisdictionis spiritualis.

Potes cle-
rius pri-
me Ton-
suræ.

De Clerico tamen, etiam primæ Tonsuræ, est valde probabile. Probatur Primò: Quia in articulo mortis Ecclesia concedit potestatem absoluendi a peccatis omni ei, qui est capax huius potestatis, id est, omni Sacerdoti: ergo similiter censetur cōcedere potestatem absoluendi ab excommunicatione omni ei, qui est capax huius potestatis: atque omnis Clericus Prima Tonsura est capax huius potestatis. Secundò: Hæreticus Sacerdos in eo casu potest absoluere a peccatis: ergo multo magis qui quis Clericus Catholicus poterit a cœsuri, preferenti cum hoc illi moribundo multum profit, tum vt non desperet, tum vt pro eo possit fieri publica oratio, & concedi sacra sepultura.

49
Episcopo-
rum pri-
uilegia circa
censuras
Pape re-
seruatas.

Dico Secundò: Ex priuilegio perpetuo, vel temporaria delegatione, potest inferior absoluere ab excommunications reseruata. Vbi Notandum est: Episcopis amplissimâ esse concessum potestatem à Concilio Tridentino l. 14. cap. 6. de Reformatione circa excommunications & censuras alias Pontifici reseruatas. Primò: Ut Episcopus per se, vel per Vicarium possit absoluere ab omni excommunicatione reseruata Pape, quæ proueniat ex delicto occulto. (Dicitur autem delictum occultum, quod non est notorium, etiam si quinque testibus probari possit; vt recte Sil-

vester Verbo Notorium, quæst. 4. qui id præbat ex iure. Preterea, Si deductum est ad forum externum, sed quia probatum non est, reus est absoluens; hoc euentu censetur occultum. Ita DD. multi Salmantenses, vt resert Viualdus de excommunicatione nu. 41. itaque Episcopus poterit absoluere.) Ab heresi tamen non possit Episcopus absoluere, nisi per seipsum. Probabile tamen est, quod Episcopus per speciale mandatum possit eam absolutionem alteri committere: quod enim per speciale mandatum quis facit, censetur facere per seipsum.

Vtrum autem huic priuilegio derogatu sit per Bullam Cœnæ, dubium est. Valde probabile est priuilegio derogatum: quia Concilio Oecumenico recenti non censetur fieri derogatio per clausem generalem; sed deber fieri expressa eius mentio. Ita plerique Theologi in Hispaniâ. Nuper tamen Congregatio Cardinalium respondit in hæc verba: *Episcopus aut Inquisitor absoluere non potest heminem hereticum in foro conscientia, tunc haec facultas a Con-*

Cardinaliū

ciatio sit ipsi tradita.

Secundò: Concedit Concilium, vt Episcopus possit dispensare in omni suspensione & irregularitate ex delicto occulto proueniente, exceptâ eâ, quæ oritur ex homicidio voluntario, & exceptis alijs deductis ad forum contentiosum.

Circum quæ duo priuilegia, duo sunt notanda: Alterù est. Episcopum non posse absoluere à censura Papæ reseruata, quæ proueniat ex delicto notorio, etiam si illa censura non sit denuntiata. Ratio est: quia hoc à Concilio non conceditur. Tale enim delictum non est casus occultus. Alterum est: Si crimen erat occultum, tamen iam sit deductum ad forum contentiosum, id est, ad Tribunal iudicis secularis vel ecclesiastici, non posse Episcopum ab eo absoluere. Tunc autem dicitur *de-
ductum ad forum contentiosum*, quâdo iuridice delatum est ad iudicem, & delatio est insinuata parti.

Dico Tertiò: Inferior potest absoluere à censura superiori reseruata, quando penitens habet legittimum impedimentum adeundi Superiorum: v.g. ob morbum, senium, sexum, pericula; tunc enim potest absoluere ab Episcopo, sic tamen ut cœfante impedimento promittat se se fitterum Papæ vel Superiori, alioquin relapsurus in eandem censuram. Similiter, si Episcopo reseruatur, potest absoluere à Parocho. Vide Nauarrum c. 27. n. 89.

Petes: Vtrum absolutio extorta valeat?

Respondeo: Si metu, vel vi extorta sit, Iure positivo est irrita: & sic extorquens incurrit no-
51
Ab solutio-
vix extor-
ta, non valeat.

*Quanam est forma absoluendi ab ex-
communicatione.*

R Espondeo: Forma ordinaria in foro conscientie est: Ego te absolu a vinculo excommunicationis, quam incurristi ob eadem N. causam: & restitu te sacramentis Ecclesie, & communione fidelium: in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti.

Notandum tamen, Et si absolutio possit dari sub conditione præterita, aut præsentis, tamen sub conditione futura non recte datur, quia absolutio non est pendens. Si tamen sit detur, valet; vt recte latio. Couaruias §. 11. nu. 6. & talis absolutio fortius effectum impletâ conditione.

Petes: Quæna requiratur, vt quis possit absolu-

Aaaa Respondeo.

52

Duo ad absolutionem requisitas. Respondeo: Requiritur Primo: Ut iure se mā-
datis Ecclesiæ obtemperaturum. Ita Couarruias
§. 11. n. 11. Item Nauarrus cap. 24. n. 11. Quod
intellige in magnis criminibus iuxta Caetanum
Verbo Absolutio. In quibus autem criminibus sit
hæc promissio exigenda, vide Nauarrū c. 26. n. 2.
Requiritur Secundò: Ut ante absolutionem sa-
tisfiat parti, vel detur sufficiens cautio; vt patet
Cap. Solet, de Sententia excommunicationis in 6.
Vide Nauarrū cap. 26. num. 7.

D V B I V M . V.

Virum absolutio, non satisfacta parte, sit irrita?
v.g. Si si excommunicatus ob furium, vel ob
non solutas decimas, an absolutio data ante
restitutionem, vel solutionem, sit valida?

54 R Espondeo: Validam esse, siue detur ab eo,
qui habet potestatem ordinariam, siue ab eo

qui delegatam. Tenetur tamen absoluens ad re-
stitutionem, si inde sequatur aliquod d'annum
parti: nam est causa damni. Vide Couarruiam
§. 11. num. 7. Ratio autem cur absolutio valeat,
est: quia ad essentiam absolutionis non est necel-
larium, vt forma Iuris seruetur, etiamsi Pontifex
in sua commissione iuberet eam seruari. Nam illa
forma non ponitur, vt conditio sub qua detur po-
testas absoluendi; sed vt modus seruandus, vt le-
gitimè fiat.

Non satis
facia pars,
valeret ablo-
lutione.

Secùs est, Si præscribatur noua forma, quam
Excepit
ius non postulat, eaque ponatur tanquam condi-
tio: tunc enim eā non seruat̄, absolutionis erit ir-
rita. Pari modo irrita erit, quando exp̄sē di-
citur eam non valere, nisi satisfacta parte, vel pre-
stata idonea cautione; sicut in Bulla Cœna Gre-
gorij XIII. & Sixti V. videmus.

D E S V S P E N S I O N E.

T Raetatus hic complectitur quatuor Capita. Primum est, De natura suspensionis. Secundū, De varijs modis suspensionis. Tertiū, Quibus modis suspensio ipsa suspenda-
tur, seu impediatur, ita ut effectum non habeat. Quar-
tum, De Absolutione à Suspensione.

C A P V T . I.

De natura Suspensionis.

D V B I V M . I.

Quid sit suspensio, & quotuplex?

I
Definitio
suspensi-
onis.

R Espondeo Primo: Suspensio hoc loco est, Censura Ecclesiastica, qua Clericus ob suam culpam prohibetur ab executione potestatis alicuius Ecclesiasticae, quam habet ratione Officii vel Beneficii; idque vel in to-
tum ad tempus; vel in parte, siue ad tempus, siue in per-
petuum. Vbi

II
Differentia
inter sus-
pensionem
& alias
censuras.

Notandum Primo: Solū personam Ecclesiasticam suspendi. Vnde multū differt ab Excom-
municatione, Interdicto, & Irregularitate, que
etiam ab alijs incurritur.

Notandum Secundo: Dum quis suspenditur in totum ab officio vel beneficio in perpetuum, nō esse suspensionem, de qua h̄c agimus: sed depositionem vel priuationem vel irregularitatē. Itaque non datur vlla suspensio, que sit censura, & separat ab officio vel beneficio in perpetuum. Sed si integrè separat ab officio & beneficio, id solū debet fieri ad tempus. Si autem solū ex parte separat, potest durare vel ad tempus, vel in perpetuum: ut si quis suspendatur ab Ordine Pontificali in perpetuum quoad collationem Ordinum tantum, vel quoad collationem Confirmationis tantum.

III
Eius distinc-
tio.

Respondeo Secundo: Omnis varijs divisionibus, præcipua est, quā diuiditur in Suspensionem ab Officio, à Beneficio, & ab irroga. Suspension ab Officio dicitur, quando ab Ordinis vel Iurisdictionis execu-
tione suspenditur. A Beneficio, quādo quis à fru-
ctibus, vel à quibuldam beneficio annexis suspen-

ditur: vt si beneficio annexū sit ius eligendi, pre-
sentandi, vel confirmandi. Dicitur tamen interdū
quis suspendi à beneficio, quando suspenditur à
iurisdictione, qui illi ratione beneficii competit.

D V B I V M . II.

Quinam possint suspendere?

R Espondeo: Omnes eos posse suspendere, qui
in Clericos habēt iurisdictionem fori exte-
rioris: vt Pontifex omnes Ecclesiasticos totius or-
bis. Episcopus omnes sui diœcesis (nisi sint exem-
pti,) & eos qui in ea delinquunt, vt suprà dictum
est de excommunicatione; nam ratione delicti for-
titur quis forum. Pari modo Prælati Religiosorum
fios Religiosos.

Parochi & Confessarij non possunt suspendere Non possunt
per censuram; sed tantum per simplex preceptum, Parochi &
cuius tamen violatio non parit irregularitatem, Cœlestarij,

D V B I V M . III.

Que culpa requiratur ad suspensionem?

R Espondeo: Ut suspensio juris incurritur, re-
quiritur culpa mortifica: quia Canones pre-
nates, qui irrogant graues censuras, non censentur ins non
suspensio
conditi, nisi ad grauem culpm puniti. Vnde nisi ob
idem iudicium est de irregularitate, iuxta pluri-
mos Doctores, qua ob delictum incurritur.

Suspensio tamen ab homine per sententiam in-
terdum irrogatur ob culpam venialem; iuxta Na-
uarrū cap. 27. num. 15.

Addē, Quād omnis suspensio debeat ferri in
scriptis, sicut excommunicatione, exp̄sē causā seu Sed in scrip-
peccato, propter quod impingitur, vt habetur tuis & ex-
Cap. 1. de Sententia excommunicationis in 6. Alioqui preſtā
Iudex Ecclesiasticus (si non sit Episcopus) incur-
ret suspensionem à diuinis officijs, & ab ingressu
Ecclesiæ per mensem, vt habetur ibidem. Hoc ta-
men non necelarij seruari debet, quando Præla-
tus Regularis suspendit suum Religiosum; qui Prælatum
consuetudo contrarium præscripsit. Vide Paluda-
num dist. 18. quest. 7. art. 3. concl. 10.

CAPUT